

„Ja — kære!“ udbrød Per, lykkelig over at slippe bort fra Emnet. „Nu skal jeg kalde paa min Værtinde. Bare hun nu kan skaffe noget godt til dig.“

„Det er lige meget. Naar jeg har min store Hunger, er jeg ligesom Ilden og Grisen — jeg fortærer alt! Snak du nu med Konen, saa pudser jeg mig lidt imens. Kan du tage mig min lille Haandtaske. Jeg satte den fra mig dernedenfor Trappen.“

Mens Per fik Bordet omdækket og gjorde den lille Fru Babi ganske forstyrret med sine Ordre, opholdt Jakobe sig i Sovekammeret ved Siden af, og da hun kom ud derfra, havde hun faaet ordnet de smaa Haarlokker ved Tindingerne og pyntet sin mørkegraa Rejsedragt med en høj og bred Krave, et Brus af sorte Kniplinger og lilla Silkebaand. Hun tog en Violbuket af sit Bælte og fæstede den i Pers Knaphul, og efter at hun endnu engang havde taget hans Hoved mellem sine Hænder og givet ham en lang Række hede og stormfulde Kys, satte de sig tilbords.

Trods Pers oprigtige Glæde og Taknemlighed over hendes Komme havde der stadig været noget ufrit og tilbageholdent i hans Væsen overfor hende. Han havde følt sig trykket af Misforholdet mellem hendes store, opofrende, alle Hensyn trodsende Kærlighed og hans egne Følelser. Han havde jo aldrig levet paa Indbildninger med Hensyn til Arten af sine Følelser for hende. Han havde paa enhver Udviklingstrin af deres Forhold været nøjagtigt klar over, hvad og hvormeget hun betød for ham. Havde hun ogsaa en enkelt Gang kunnet vække en Anelse hos ham om Kærlighedens Paradisglæder, saa havde hun med sit sygeligtsarte, muskelfattige Legeme og sit hele fremmedartede Ydre i Almindelighed kun haft ringe Tiltrækning for hans Sanser. Og den lidenskabelige Inderlighed, hvormed hun for sit Vedkommende gik op i Forholdet, havde endda snarere virket afkølede end æggende.

Nu, mens de sad der ved Bordet, som efter fattig Lejlighed var gjort festigt med en skinnende ren Dug og et Par gamle, trearmede Kobberlysestager, vakte hun for første Gang hans fulde Attraa, endda den store Halskrave ikke rigtig klædte hende. Han havde i lange Tider ikke været en ung Kvinde saa nær; han havde levet i sit Stenfængsel som en Munk i sit Kloster, fortabt i sine Tankers Skyggeverden. Nu tændtes Livsbegæret atter i hans Blod; Modet og Kraften strømmede tilbage til hans Sind og fik det til at svulme.